

Jan. Pucelj:

Kako je sveti Frančišek pridigal pticam.

Ko je šel nekoč sveti Frančišek po poti, je povzdignil oči in videl nekaj dreves ob poti, in na njih je sedela skoraj neštevilna množica ptic. Temu se je sveti Frančišek začudil in je rekel tovarišem: »Počakajte me tukaj na poti, jaz pa grem popridigat svojim sestram pticam.«

In stopil je na polje in začel pridigovati pticam, ki so bile na zemlji, in takoj so prišle ptice, ki so bile na drevju k njemu, in vse so obstale mirno, dokler ni sveti Frančišek nehal pridigati. Pa tudi potem še niso odletele, dokler jim ni dal svojega blagoslova. In sveti Frančišek je hodil med njimi, tako da se jih je dotikal s svojo haljo, pa se nobena ni genila zaradi tega.

Govoril pa jim je sveti Frančišek takole: »Ve moje sestre ptice, ve morate biti Bogu, svojemu Stvarniku, zelo hvaležne in ga morate vedno povsod hva-

liti, zakaj dal vam je prostost, da letate, koder hočete; tudi vam je dal obleko, dvakratno in trikratno. Hvaležne mu morate biti, ker je ohranil vaš zarod v Noetovi ladji, tako da se vaša vrsta ni zmanjšala. Tudi mu bodite hvaležne za živi zrak, ki ga je on za vas odločil. In povrh vsega: ve ne sejete in ne žanjete, in Bog vas hrani in vam daje reke in studence v pijačo. Daje vam gore in doline v pribežališča, in visoka drevesa, da stavite ondi svoja gnezda, in čeprav ne znate ne tkati ne šivati, Bog vendar oblači vas in vaše otročiče. Tako vas torej res zelo ljubi vaš Stvarnik, ko vam izkazuje toliko dobrot, in zato se varujte, sestre moje, greha nehvaležnosti in si vedno prizadevajte, da boste hvalile Boga!»

Ko je sveti Frančišek izgovoril pticam te besede, so vse ptice odprle svoje kljunčke in začele stegovati svoje vratove in razprostirati svoje peruti in spoštljivo pripogibati svoje glavice in kazati s kretnjami in petjem, da jim je napravil sveti Frančišek največje veselje. In sveti Frančišek se je skupaj z njimi veselil in radoval in se silno čudil nad toliko množico ptic in nad prelepo njihovo raznovrstnostjo in nad njihovo pazljivostjo in zaupnostjo. Zato je v njih pobožno hvalil Stvarnika.

Ko je pa končal pridigo, je naredil sveti Frančišek nad njimi znamenje križa in jim dovolil, da se razidejo. In potem so se vse te ptice dvignile v zrak s čudovitimi spevi. Razdelile so se potem po znamenju križa, ki ga je bil naredil nad njimi sveti Frančišek, na štiri strani: en del je odletel proti vzhodu, drugi proti zahodu, tretji proti jugu, četrti pa proti severu, in vsako krdelo je odletelo prepevaje čudovite speve. (Iz Fioretti di san Francesco XV.)

Priredil J. F. S.:

Za večno krono.

Igrokaz v treh dejanjih z živo sliko.

II. DEJANJE.

Zelo bogato in razkošno opremljen salon v Mantovi. Če mogoče: oklepi, orožje, opreme vitezov in plemičev, vmes palme in drugo južno rastlinje.

1. prizor.

Alojzij, Rudolf, Hugo Goldoni.

(Alojzij sedi ob strani in čita knjigo. Rudolf sedi prevzetno v stolu s prekrizanimi rokami. Hugo sedi na mizi in igra kitaro, poje pesem. Hugo in Rudolf pijeta vino.)

Rudolf (odstavi čašo in se smeje): Tako, bratec Alojzij, pij z nami! Vsa Mantova je praznična, le ti si čudak. (Pije in da bokal Hugonu.)

Hugo (odvrne bokal Alojziju): Ne daj se prositi. Oče želi, da se veseliš z veselimi. Ali si ježa pojedel, da glédaš tako kislo v knjigo? (Z Rudolfom se smejita.)

Rudolf: Gotovo računa, koliko časa bo potratil pri konjski dirki. (Smeh.)

Hugo (položi prst na nos): Zdaj vem! Tuguje — odtod tako žalosten obraz.

Rudolf: Čemu neki tuguješ?